

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS SUSIGRAŽINKIME VALSTYBĘ!

Politinės partijos Nacionalinis susivienijimas informacinis leidinys. 2021 birželis. www.susivienijimas.lt

Vytautas Sinica:

**Ideologinis
frontas
prieš šeimą**

3 p.

Martynas Katelinas:

**COVID-19 –
politinė
problema**

4 p.

Asta Katutė:

**„Pagalba šeimoms“ –
sekimas, kontrolė
ir karpomos
išmokos?**

5 p.

Robertas
Ramanauskas:

**Ugdymo programų
kaita arba apie
karavaną, šunis
ir Tėvynę**

6 p.

Arūnas Svitojus:

**Turime daryti
viską, kad iš Žaliojo
kurso laimėtų ne
vien stambūs
ūkiai**

7 p.

Vytautas Radžvilas. Apginti atmintį

Autorius yra Vilniaus universiteto profesorius, vienas Sąjūdžio kūrėjų,
Nacionalinio susivienijimo pirmininkas

1941 m. Birželio sukilimo, trumpam atkurtos Lietuvos valstybės ir mėginusios perimti jos valdymą Laikinosios vyriausybės – nebuvo. Tokia nuo šiol yra oficiali Lietuvos valdžios nuostata. Ja bus grindžiama visa valstybinė istorinės atminties politika. Ji virto Tautos istorinės atminties trynimo politika. *Sukilimas* ir *Laikinoji Vyriausybė* – šių žodžių tragiškojo birželio įvykiams paminėti renginių programoje paprasčiausiai nėra. Daugiau kaip dviejų tūkstančių Sukilimo didvyrių, atidavusių už Lietuvą gyvybės auką, atminimas nebus pagerbtas. Žinoma, tik oficialiu valstybiniu lygmeniu. Valstybė, dėl kurios jie aukojosi ir mirė, nuo jų nusigrėžė ir pasmerkė juos ne tik užmarščiai, bet ir paniekai bei patyčioms. Jau spėjusi atplūsti Sukilimo priežasčių ir tikslų slėpimo bei iškreipimo, jo dalyvių ir vadų šmeižimo ir menkinimo banga nestabdoma kils į vis didesnes aukštumas.

Iš Tautos atminties jžūliai ir ciniškai trinamas vienas iš trijų svarbiausių Lietuvos XX a. istorijos įvykių. Sukilimas buvo trečias per šį šimtmetį lietuvių mėginimas išsikovoti nepriklausomą valstybę. Savo didingumu ir reikšme jis neabejotinai prilygsta 1918 m. vasario 16-ajai ir 1990 m. kovo 11-ajai. Du bandymai buvo sėkmingi – gimė Lietuvos valstybė. 1941 m. bandymas skyrėsi nuo jų tik tuo, kad vyko pačiomis nepalankiausiomis aplinkybėmis ir todėl buvo be galo tragiškas. Nespėjusių atsistoti ant kojų ir sustiprėti sukilėlių paskelbtą nepriklausomą Lietuvą sutrypė naujo okupanto geležinis batas. Pranašesnė to okupanto galia ir neapsakomas žiaurumas lėmė, kad

kartu su Sukilimu prasidėjo dar viena šiurpi tragedija – Lietuvos žydų žudynės. Į jas įsitraukė ir mažytė lietuvių tautos dalis – niekingos jos atplaišos. Joks turintis nors krislelį sąžinės žmogus niekada nesuažeis, kad nekaltų gyventojų masinės žudynės buvo siaubingas ir jokie pateisinimo neturintis nusikaltimas. Jame dalyvavę mūsų tautiečiai užsitraukė ne-

nuplaukamą gėdą ir, jeigu nesulaukė žemiškojo, tai stojo prieš dangiškąjį teismą. Jų vieta – pragare.

Laikas turėjo pamažu išgydyti šios tragedijos paliktas dvasines ir moralines žaizdas ir atnešti susitaikymą ir ramybę. Tačiau taip neįvyko. Nuo pat XX a. pradžios nepriklausoma lietuvių valstybė buvo ir

tebėra krislas galingų kaimynių ir įtakingų užsienio jėgų akyse. Jos trokšta, kad neliktų 1990 m. kovo 11-ąją atkurtos Lietuvos valstybės. Be 1941 m. Sukilimo ir po Antrojo pasaulinio karo ilgiausiai Europoje trukusio pasipriešinimo SSRS okupacijai nepriklausoma Lietuva nebūtų buvusi galima arba bent jau būtų sunku įsivaizduoti ją atsikuriant.

Politiškai sukompromituoti Sukilimą ir moraliai sunaikinti iškiliausius jo organizatorius bei vadus, pasitelkiant Lietuvos žydų tragediją. Tokia yra mūsų valstybės nekentėjų ir priešų pasirinkta jos diskreditavimo ir naikinimo strategija. Svarbiausias jos tikslas – klastojant Tautos laisvės kovų istoriją, įtvirtinti Lietuvos ir pasaulio viešojoje nuomonėje melagingą ir šmeižikišką požiūrį, kad Sukilimas buvo ne lietuvių politinės valios ir ryžto pasipriešinti sovietiniams okupantams bei nutraukti jų vykdytą visuotinį terorą išraiška. Sukilimas neva buvo nacionalsocialistinės Vokietijos organizuotas jos kolaborantų maištas prieš mažesniu blogiu laikomą Kremliaus statytinių valdžią. Tarptautinė Lietuvos šmeižto ir atviro spaudimo kampanija trunka jau ketvirtį amžiaus.

2000 m. rugsėjo 12 d. Seimas priėmė įstatymą, kuriuo 1941 m. birželio 23 dienos sukilėlių pareiškimas „Nepriklausomybės atstatymo deklaravimas“ buvo pripažintas Lietuvos Respublikos teisės aktu. Tačiau pasidavus spaudimui ir grasinimams, kad Lietuva nebus priimta į ES ir NATO, jau rugsėjo 19 d. įstatymas buvo pripažintas esąs „klaida“, o rugsėjo 26 d. jis buvo atšauktas ir „išbrauktas iš Seime priimamų dokumentų sąrašo“. Pirmą kartą nuo 1990 m. Lietuva vėl buvo moraliai, politiškai ir teisiškai

išprievartauta. Nusilenkus užsienio diktatui, buvo „savanoriškai“ atsisakyta teisės patiems rašyti savo Laisvės kovų istoriją.

Ir šis nuolankumas tik auga, stiprėjant spaudimui, kurį koordinuotai vykdo Kremliaus propagandininkai, priešiški Lietuvai asmenys ir grupės Vakaruose bei keršijantys už Sukilimą sovietiniam režimui uoliai tarnavę ir siekiantys nuslėpti savo nusikalstamą praeitį kolaborantai bei jų palikuonys. Ypač apgailėtina ir apmaudu, kad į šią Lietuvos diskreditavimo kampaniją jau įtraukti net sąjungininkėmis ir draugėmis laikomų kai kurių užsienio šalių ambasadoriai ir atstovai. Kaip liudija 1941 m. birželiui skirta renginių programa, oficialiai minėti Sukilimą jau faktiškai draudžiama, kaip kad SSRS okupacijos laikotarpiu buvo uždrausta minėti Vasario 16-ąją ir kitas svarbias datas, primenančias „buržuazinę“ Lietuvos valstybę ir ją apgynusių savanorių kovas už jos įtvirtinimą bei laisvę. Jeigu ši kryptis išliks, taps tik laiko klausimu, kada ir visuomenės iniciatyva rengiami neoficialūs minėjimai ir sukilėlių pagerbimai bus pradėti laikyti „politiškai nekorektiškais“ ir nepageidautiniais.

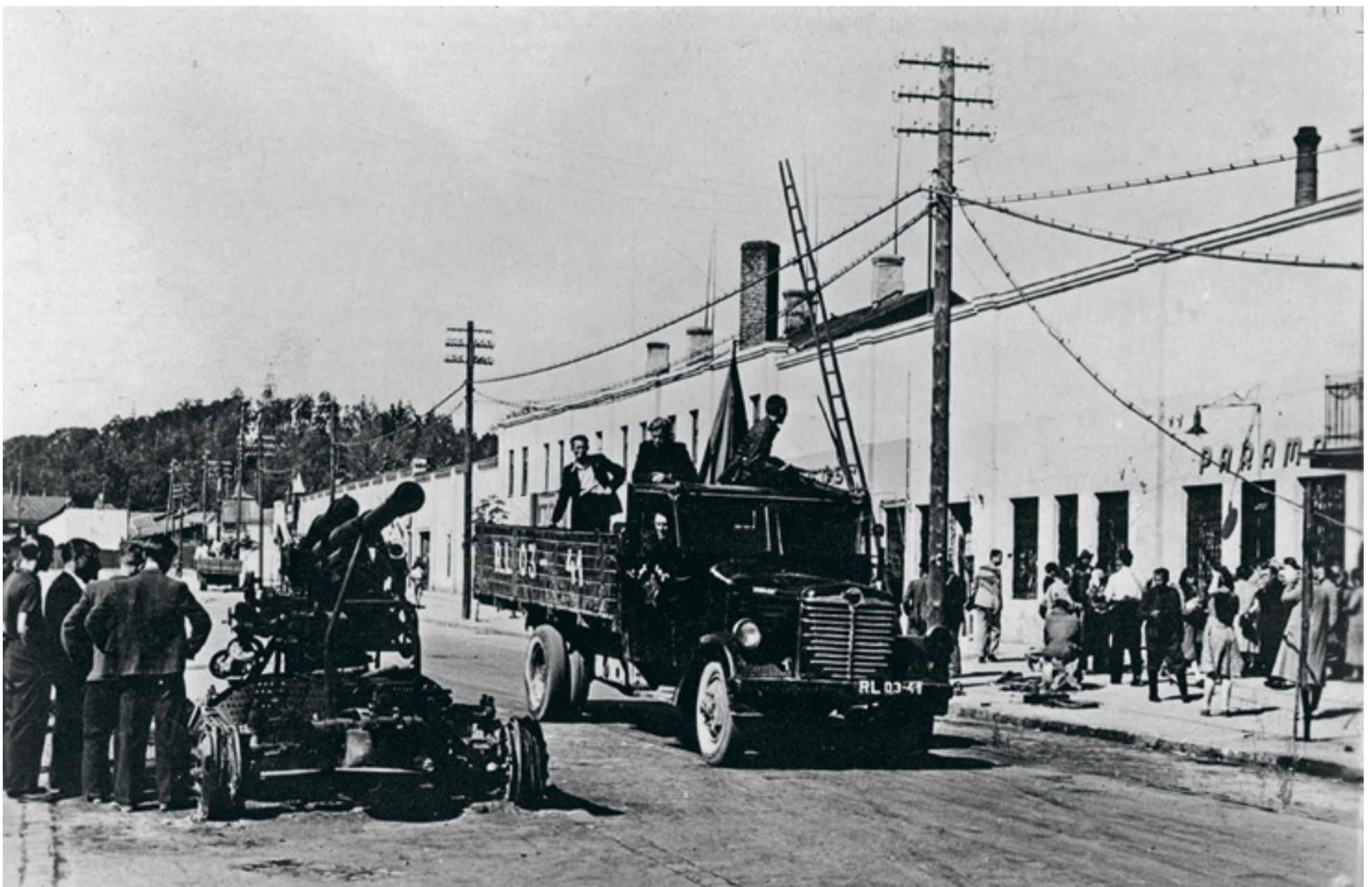
Trinant iš Tautos atminties Sukilimą ir jo didvyrius, ne tik išbraukiamas šlovingas, nors ir prieštaringas bei kupinas tragizmo Lietuvos istorijos puslapis. Tai yra ir neregėto masto Tautos žeminimas, siekiant moraliai ją palaužti ir sutriptyti žmonių savigarbą bei valstybės orumą. Sukilimas buvo spontaniškas lietuvių visuomenės atsakas į SSRS vykdytą visuotinį terorą, masinius trėmimus ir karo pradžioje vykusias taikių gyventojų žudynes. Sukilėliai spėjo išgel-

bėti daugybę užkaluose gyvuliniuose vagonuose dususių tremtinių, kurių laukė ilgas kančių kelias į atšiaurias Sibiro platybes. Todėl Sukilimo atminties trynimas ir faktinis draudimas minėti jo 80-metį yra ir siunčiama aiški žinia: lietuviai yra apgailėtinų vergų tauta, kuri neturi teisės sukilti prieš jos žemę užgrobusį ir siautėjantį pavergėją net tada, kai yra engiama, ujamą, žeminama, kankinama, tremiama ir net žudoma. Ji privalo kantriai kentėti, kad ir kas būtų su ja daroma.

Išmokyti lietuvius niekinti savo Laisvės kovų istoriją ir tyčiotis iš savo divyrių. Įpratinti žemintis ir gėdintis savęs kaip tautos. O svarbiausia – įskiepyti neapykantą savo valstybei ir pačiai jos Nepriklausomybės ir Laisvės idėjai. Būti pasirošusiems nesipriešinti ir nuolankiai paklusti, kai vakarykštis pavergėjas vėl pareikš savo tariamas nuosavybės teises į Lietuvą. Štai ko siekiama, trinant Sukilimo atmintį.

Istorinė atmintis. 1988 m. Vingio parke mes susigražinome ištrintą atmintį apie prieš pusę amžiaus dviejų diktatorių įvykdytą nusikaltimą. Dėl jo Lietuvos valstybė ilgam išnyko iš pasaulio žemėlapiu. 2021 m. trinama atmintis apie Sukilimą tam, kad būtų nuslėptas jau ne padarytas, o dar tik rengiamas nusikaltimas. Vyksta parengiamieji darbai ir ruošiamas dirva tam, kad užmiršę, kas yra Sukilimas ir Laisvė, nepasipriešinę ir net nesupratę, kas vyksta, vėl dingtume iš to paties, tik šiek tiek pasikeitusio, pasaulio žemėlapiu. Ir dingtume visam laikui.

Apginti Sukilimo atmintį – tai apginti ir išsaugoti Lietuvą.

1941-ųjų birželio sukilimo akimirka. Lietuvos centrinio valstybės archyvo nuotrauka (Nr. P-25729).

Vytautas Sinica. Ideologinis frontas prieš šeimą

Autorius yra politologas, Vilniaus universiteto doktorantas,
Nacionalinio susivienijimo vicepirmininkas

Valdančiosios koalicijos partijos laimėjo rinkimus žadėdamos kovoti už mažumas ir prieš prigimtinę vyro ir moters šeimą. Metų pradžioje pristatyti konkretūs įstatymai tam įgyvendinti.

Seime įregistruotas vienalytės partnerystės įteisinimas. Partnerystė pagal tarptautinę teisę sukuria šeimos santykius, dar daugiau, privalo būti prilyginama santuokai. Tokiu neutraliu žodžiu iš esmės įteisinamos homoseksualios šeimos. Daugybė visuomenės apklausų liudija, kad absoliuti dauguma Lietuvos gyventojų vienalychių šeimų įteisinimui nepritaria, jokios sutartys taip pat neįpareigoja Lietuvos įteisinti tokias šeimas. Bet valdantieji to nori, net „jaučia pareigą“.

Seime pavasarį žadėtas ir Stambulo konvencijos ratifikavimas. Stambulo konvencija skelbia kovą su smurtu prieš moteris artimoje aplinkoje, tačiau šiam tikslui nesiūlo nieko nauja. Užtat siūlo valstybėms įsipareigoti kovoti su diskriminacija dėl socialinės lyties, seksualinės orientacijos, lyties raiškos ir lyties tapatybės. Labai keisti žodžiai. Praktikoje tai reikalauja pareigą pripažinti žmones esant jų išsigalvotos lyties: moteris pripažinti vyrais ir vyrus moterimis. Jeigu tik jie to nori. Taip pat pareigą užtikrinti (gal ir finansuoti) galimybę keisti lytį. Ratifikuojant konvenciją negalimos jokios išimtyš šioms nuostatom.

Seimo pirmininkės siūlymu į Konstitucinį Teismą paskirtas prof. Vytautas Mizaras. Tai radikaliausiai sek-

sualinių mažumų (LGBT) interesus atstovaujantis, teismuose ne kartą juos gynęs teisininkas. Šeimos srityje Mizaras atvirai nusiteikęs perinterpretuoti Konstituciją aukštyn kojomis. Gabrielius Landsbergis viešai išreiškė paramą šiai kandidatūrai. Balsavimas buvo slaptas, bet akivaizdu, kad patvirtintas jis buvo tik su TS-LKD palaikymu. Paraleliai pasiūlytas ir patvirtintas ir naujas Lygių galimybių kontrolierius. Juo tapo Birutė Sabatauskaitė – dar viena kovotoja už homoseksualų teises. Pirmomis dienomis naujose pareigose ji pareiškė, kad reikia kovoti su lyčių stereotipais lietuvių pasakose, kaip kad „Eglė – žalčių karalienė“. Sovietinės cenzūros idėjos darosi vis populiarnesnės.

Štai Teisingumo ministerija parengė skandalingiausias pataisas, kuriomis griežtinama kova su vadinamąja „neapykantos kalba“. Daug kur Vakaruose plinta įstatymai, kuriais baudžiama už pasisakymus prieš įvairias mažumas arba jų politinius tikslus. Švedijoje, JAV ir kitur liūdnei pagarsėjo atvejai, kai dvasininkai nubaudžiami už homoseksualių santykių įvardijimą nuodėme. Lietuvoje siūlomos pataisos už smurto kurstyimą numatytų baudžiamąją, o už tiesiog nepagarbų kalbėjimą seksualinių mažumų atžvilgiu – administracinę atsakomybę. Pirmąkart laisvoje Lietuvoje žmonių tarpusavio bendravimą ir kultūrą norima reguliuoti ne etikos, o teisės normomis, bausti už grubumą, nemandagumą ar įžeidimus. Tokį totalitarinį reguliavimą siūlo būtent Laisvės partija.

Švietimo ir mokslo ministerijoje tuo tarpu bręsta sprendimas naujai valdžiai per konservatyviai atrodančią Rengimo šeimai ir lytiškumo ugdymo programą pakeisti Socialinio emocinio mokymo programa. Šią abstrakčiai skambančią programą Lietuvoje rengia ir plėtoja Seimo nario konservatoriaus Lino Slušnio žmonos Daivos Šukytės vadovaujamas Socialinio ir emocinio ugdymo institutas. Jis socialinio emocinio ugdymo programų metodikas rengia kartu su paties Lino Slušnio VŠĮ „Lion's Quest Lietuva“. Interesams pridengti sudaryta darbo grupė, o joje – L. Slušnio žmona. Visame pasaulyje šios programos prilygina homoseksualius santykius šeimai. Tas pats laukia ir Lietuvoje.

Išskyrus V. Mizaro ir B. Sabatauskaitės paskyrimus, aptartos įstatymų iniciatyvos Seimo valdančiųjų atidėtos rudenii. Stambulo konvenciją ir neapykantos kalbą atidėjo patys, partnerystės įteisinimą – po to, kai pralaimėjo balsavimą Seime. Tačiau valdantieji nežada niekur trauktis. Net kai Seimas atmeta jų projektus, pamatinių vėl siūlomi iš naujo. Kas nelen-da pro duris, lipa pro langą.

Dažnai sakoma, kad visuomenės požiūris į šeimą keičiasi. Tarsi tai vyktų savaime. Bet požiūris į šeimą keičiasi tik dėl sistemingos propagandos žiniasklaidoje ir švietimo sistemoje. Šios propagandos simboliu pastaraisiais metais tapo LRT. Pasikeitus vadovybei ir LRT portalo redaktoriumi tapus LGBT judėjimo atstovui pradėtos rodyti įvairiausias seksualines deviacijas kaip normą vaizduojančios laidos „Spalvos“, reguliariai skelbiami vienpusiški, klaidinantys, LGBT politinius tikslus propaguojantys straipsniai. Savotiška šios tendencijos viršūne tapo pavasarį LRT eteri-ryje transliuota „pamoka vaikams“ apie LGBT teises. Tiek LRT, tiek 15min.lt pernai pradėjo skelbti ir tekstus, kuriais kaip normalūs pristatomi atviri santykiai (poligamija) – „šeimos“ gyvenimas su keliais partneriais vienu metu be ištikimybės reikalavimo. „Iš-tikimybė tik psichologiškai silpniems“ – skelbia šios idėjos šalininkai.

Visų šių naujosios valdžios nešamų permainų ideologinės šaknys glūdi pokariu išpopuliarėjusioje neomarksizmo ideologijoje. Naujasis marksizmas, o ypač garsiausias jo atstovas Herbertas Marcuze teigė, kad a) žmonės turi išlaisvinti savo seksualinius troškumus iš slegiančių tradicinių moralės normų; b) įprastai suvokiama tolerancija, kai žmonės tiesiog pakenčia įvairias nuomones ir elgesį, neva yra represyvi, mat padeda išlikti vyraujančiam požiūriui, o tikroji tolerancija būtų tik tokia, kuri slopintų vyraujančias normas ir sudarytų išskirtines sąlygas iki tol paraš-tėse buvusioms mažumoms. Būtent šis požiūris tapo vyraujančiu šeimos srityje – slopinami visi pasisaky-mai už tai, kas įprastai laikoma šeima, ir duodamas neproporcingas eteris visiems bandymams šeimos sampratą pakeisti.

Visa tai Lietuvos laukė jau pavasarį, bet visuomenei priešinant, buvo nukelta rudenii. Valdančioji dauguma blaškosi, tačiau jeigu mobilizuos savo narius, ji turi reikiamus balsus šiems projektams priimti. Jeigu visuomenė neprotuos ir negins savo moralės normų, prievarta bus įdiegtos naujos. Būtina aiškiai, pagrįstai ir be nuolaidžiavimų ginti tai, ką visos lietuvių kartos laikė savaime suprantama.

Martynas Katelynas. COVID-19 – politinė problema

**Autorius yra Vilniaus universiteto doktorantas, biochemikas,
Nacionalinio susivienijimo valdybos narys**

Daugiau kaip prieš metus Lietuvą pasiekusi pandemija privertė mus pakeisti gyvenimo būdą. Nors iš pradžių kalbėta apie keletą savaičių ar mėnesių, galiausiai pereita prie retorikos apie kelerių metų laikotarpį. Praėjus daugiau nei metams, jau galima vertinti taikytas suvaldymo priemones, draudimų racionalumą ir karantino pasekmių švelninimą.

Labai dažnai apie COVID-19 kalbama tik kaip apie medicininę problemą, tačiau tai yra kompleksinė, svarbiausias gyvenimo sritis apimanti ir todėl iš esmės politinė problema. Jos sprendimo būdai turi būti kuo mažiau skausmingi visuomenei, ir jokių būdu sprendimo pasekmės neturi būti didesnės už problemos pasekmes.

Pandemijos pradžioje nedviprasmiškai kalbėta apie tėvynainių sugrįžimą namo iš emigracijos (visame pasaulyje stojusi ekonomika ir uždaryti verslai), gamybos sugrąžinimą iš Kinijos ir kitų trečiųjų šalių (kaukių ir kitų apsaugos priemonių trūkumas, priklausomybė nuo Kinijos). Tačiau jau po keleto mėnesių tai pasirodė tik pirminė iliuzija.

Neilgai trukus, pamatėme ženklus, jog koronaviruso sukelta sumaištimi akivaizdžiai bando pasinaudoti asmeninių politinių tikslų turinčios viršnacionalinės korporacijos. Pasaulio Ekonomikos (Davoso) Forumo įkūrėjo Klausas Švabo (Klaus Schwab) išleista knyga „COVID-19: Didysis perkrovimas“ yra tokių tikslų, pateiktų vienoje vietoje, rinkinys. Autorius knygoje, kurią galima pavadinti naujosios pasaulio tvarkos manifestu, vaizdžiai aprašo jo trokštamą scenarijų, kaip po pandemijos turėtų gyventi žmonija. Pande-

mija priskiriama ypatingos svarbos reiškiniams, prilyginant ją XIV amžiaus marui ir po jo sekusiai apšvietai, nors, pagal statistinius duomenis, koronaviruso sukelti padariniai neprilygsta nei marui, nei Ispaniškajam gripui, nei daugeliui kitų žmonijos raidą kėpusių globalių negandų.

Pandemijos pradžioje tikėtasi, jog susidūrimas su realybe, kuomet „pasaulio fabriką“ vadinama Kinija galėjo kontroliuoti, kiek ir kada apsaugos ir kitų reikalingų priemonių bus pagaminta, privers mąstyti blaiviai ir susigrąžinti gamybą į savas šalis. Švabo knygoje konstruojamuose pasiūlymuose, kaip turėtų atrodyti popandeminis pasaulis, teigiama, kad viena iš didžiausių ikipandeminio pasaulio problemų yra planetos resursų pereikvojimas. Sprendimas tam labai paprastas: anot autoriaus, resursų gavyba ir paskirstymas turi tapti absoliučiai kontroliuojamais procesais, kuriuos kontroliuos ne visuomenė, o kažkokios niekam nežinomos interesų grupės. Komunizmas taip grįžta užsimaskavęs po aplinkosaugos, klimato kaitos ir resursų pereikvojimo problemų sprendimais. Viskas bus bendra, tačiau daug kam nepasiekiamą, o skaniausius vaisius skins tie, kurie tuos vaisius dalins „vardan žmonijos gerovės“.

Nesunku suprasti, kad šie „kontrolieriai“ tikrai nebus eiliniai piliečiai. Šis svarbus vaidmuo teks tokiems, kaip Švabas, t. y. įtakingiems ir pralobusiems būtent iš šių sričių, kuriose atsiradusios problemos per pastarąjį amžių tapo globaliomis, paliečiančiomis beveik kiekvieną žmogų. Todėl galima teigti, jog asmenys, kurie susikrovė turtus iš per didelės resursų gavybos, menkų aplinkosauginių standartų,

milžiniško vartojimo, dabar nori išsaugoti savo įtaką, apsimėsdami, jog siūlo sprendimą. Iš tiesų tai tiesiog desperatiškas bandymas pasinaudoti šiuo sunkmečiu tam, kad būtų galima ne tik išsaugoti milijardinį kapitalą, bet jį dar ir padidinti.

Tokių pavyzdžių turime apščiui ir savoje valstybėje. Niekam nenuostabu, jog sunkiais kriziniais laikotarpiais visada atsiranda tų, kurie be jokios sąžinės graužaties bando tuo pasinaudoti. Tiek praėjusiais, tiek šiais metais vyko milžiniškos pinigų dalybos, dažnai paslėptos ir skirtos tik ištikimiausiems. Kuomet didelė dalis lietuvių buvo prastovose, bendrovė, kuri prieš tai organizavo keliones, gavo 1,3 mln. eurų tam, kad sukurtų jodo preparatą koronaviruso gydymui. Statybų įmonė, kuri neturi darbuotojų, gavo 800 tūkst. eurų apsauginių kaukių gamybai. Iš viso tokiems ir panašioms „projektams“ vienu ypu ištašyta 31 mln. eurų. O tokių taškymų buvo daug daugiau. Kol valstybė skolinosi milijardus, jau rikiavosi eilės tų, kurie tuos pinigus sugebės įsisavinti, bet realaus rezultato neatneš. Ekonominis atsigavimas turėtų būti skatinamas atsakingai, o ne dalinant pinigus į visas puses įvairiems nereikalingiems projektams, už kurių dažnai stovi lėšas skirstančių buvę kolegos, draugai ar net artimieji.

Pandemija taip pat parodė, kad perteklinis reguliavimas, biurokratija neleidžia suteikti tinkamo atsako. Tai ypač atsispindėjo Europos Sąjungos bandymuose centralizuotai pirkti apsaugos priemones, plaučių ventiliavimo aparatus, galų gale, ir vakcinas. 2020 m. pavasarį daug kritikos teko tuometiniam sveikatos apsaugos ministrui Aurelijui Verygai, mat pastarasis nepasirašė sutarties dėl bendro įvairių priemonių pirkimo su kitomis ES valstybėmis. Tačiau galiausiai pasirodė, jog šis poelgis tyčia ar netyčia buvo labai teisingas. Bendrieji pirkimai taip šlubavo, kad užsakytos prekės valstybės pasiekė tada, kai Lietuva jau buvo bebaigianti naudoti priemones, užsakytas vėliau, nei vyko bendrojo pirkimo sutarties pasirašymas.

Ilgai lauktų vakcinų paskirstymas vyksta dalijimo pagal gyventojų skaičių principu. Kiekviena šalis narė gauna procentinę dalį vakcinų, kokią procentinę dalį gyventojų sudaro Europos Sąjungoje. Tai atrodytų teisinga, nes visi gauna po lygiai. Tuo labiau, bendroje sutartyje nurodyta, jog valstybės-narės atskirai negali tartis su vakcinų gamintojais dėl papildomų kiekių. Tačiau „lygių“ narių sąjungoje vis tiek atsiranda lygesnių. Vokietija, siekdama kuo greičiau užtikrinti kuo didesnį vakcinų kiekį, bandė tartis dėl kelių dešimčių milijonų vakcinų pirkimo iš Pfizer. Kai informacija buvo paviešinta, buvo daug triukšmo, bet mažai sprendimų. Akivaizdu, kad biurokratinėje-vadybinėje sąjungoje nepalankūs įsipareigojimai griežtai privalomi tik mažiems ir silpniems, o didžiuosius net ir pagavus už rankos, nelabai ką galima padaryti.

Lietuvoje vakcinų klausimas taip pat labai jautrus: nuo šalutinių poveikių iki to, ar vakcinacija turi būti privaloma, ar net „žaliojo“ skiepy pasas, kuris suteiktų galimybę vėl gyventi normalų gyvenimą. Nors dalis Lietuvos gyventojų skiepytis griežtai nenori ir skiepo atsisakys, dėl to gali būti sunku užtikrinti visuotinį imunitetą, tačiau eiti prie radikalių sprendimų, tokių, kaip priverstinė vakcinacija, jokių būdu negalima. Skiepai yra ir privalo išlikti pasirenkamu, tačiau kiekvienam lengvai prieinamu, dalyku. Įvesti „žalieji“ ar „galimybių“ pasai tēra diskriminacinė priemonė, kurios pagalba žmonės yra rūšiuojami, visuomenė skaldoma ir dar labiau supriešinama šiuo nelengvu laikotarpiu.

Asta Katutė. „Pagalba šeimoms“ – sekimas, kontrolė ir karpomos išmokos?

Autorė yra humanitarinių mokslų daktarė,
Nacionalinio susivienijimo tarybos narė

Daugeliui politikų, ypač slepantiems savo liberalumą valdantiejiems, yra tapę įprasta supriešinti du dalykus: kovą dėl vertybinių nuostatų suvokimo, kas yra šeima, ir praktinę pagalbą konkrečioms šeimoms. Tai būdinga konservatoriams Andriui Navickui, jų deleguotai socialinės apsaugos ir darbo ministrei Monikai Navickienei ir daugeliui kitų, kuriems vertybinė kova nereikalinga (niekinė), o štai praktinė pagalba – reikalinga ir svarbi. Toks požiūris daliai žmonių gali būti patrauklus, tačiau subliūkšta stebint, kaip ta „reali pagalba šeimai“ įgyvendinama praktikoje.

Sekimas ir kontrolė

Praėjusių kadencijų Vaiko teisių apsaugos įstatymas iš pradžių buvo radikalizuotas konservatoriaus Mykolo Majausko ir dabartinės LSDP atstovės Dvilės Šakalienės pastangomis. Vėliau jis kelis kartus taisytas, tačiau tai neapsaugojo šeimų nuo perteklinio valstybės kišimosi į privatų asmenų gyvenimą. Per metus iš šeimų dėl grėsmės saugumui paimama apie 1500 vaikų. Tačiau, neretai pasitaiko, jei vaikų neatima, šeimos terorizuojamos valstybės vardu.

Vaikai perduodami laikiniems globėjams net ir nenustačius jokios grėsmės jų saugumui. Daugybė tėvų liudija, kad jų kasdienybė tapo netikėti žeminantis socialinių darbuotojų vizitai, šaldytuvo turinio re-

vizavimas, pastabos dėl tvarkos, lovų ir buitinės technikos priemonių skaičiavimas, pagalbos planuose nurodyti tėvams ir vaikams privalomi vizitai pas psichologus darbo valandomis, pozityvios tėvystės kursų privalomas lankymas. Pasitaiko, jog įvykdytas pagalbos planas ir toliau be pagrįstų priežasčių pratęsinėjamas. „Pagalba“ skiriama standartizuotai, dažnai visai ne tokia, kokios reikėtų, per ilgai arba išvis nesant pagrindo. Priverstinės „pagalbos“ įvairių kursų pavidalu sulaukia ir smurtą šeimoje patyrusios moterys, kurios turi visus reikiamus įgūdžius, nuolatinį darbą ir pajamas, kad galėtų pasirūpinti savo vaikais. Neišspręsta opi problema, kai iš namų aplinkos iki šiol tenka pasišalinti ne smurtautojui, o smurtą patyrusiai moteriai su vaiku (-ais).

Visa ši šeimų sekimo sistema remiasi paradoksaliu liberalių ir komunistinių idėjų mišiniu. Liberalu joje tai, kad šeimos nariai suvokiami kaip visiškai atskiri, vaikas supriešinamas su tėvais, rūpinamasi ne šeimos gerove ir išlikimu, o vaiku, kurio grėsmė – tėvai. Komunistinis tuo tarpu yra užmojis kištis į privatų šeimų gyvenimą, valstybei diktuoti ir vienodinti vaikų auklėjimą. Reforma turėtų būti iš principo atmes-ta, jei valdžiai rūpėtų šeimų gerovė.

Valstybei – nuolat kišantis į šeimų gyvenimą ir sėjant baimę, kad vaikai gali būti atskirti nuo tėvų – derėtų (ir žadama) visapusiškai padėti šeimoms gyventi, stiprinti jas ir prisidėti sprendžiant jų problemas. „Stiprinti“ šeimas visame pasaulyje įmanoma tik ugdant tvirtiems santykiams būtinus įgūdžius. O štai praktinės problemos daugeliui Lietuvos šeimų visų pirma finansinės. Tačiau ir čia valdžia ne padeda, o atima.

Rengimas šeimai?

Šiuo metu vyksta Bendrųjų programų ugdymo turinio atnaujinimas. Lytiškumo ugdymas reikalingas. Situacija šalyje nedžiugina: pastebimas jaunų žmonių nenoras tuoktis ir įsipareigoti, didėja vidutinis sutuoktinių amžius, mažėja gimstamumas, esame vieni pirmaujančių Europoje pagal skyrybų procentą. Šeimą kaip svarbiausią vertybę keičia karjeros, savi-raiškos ir finansinės gerovės tikslai.

Rodosi, natūralu, kad, esant dabartinei situacijai mokykloje, vaikams turėtų būti ugdomas gebėjimas kurti ir palaikyti šeimos santykius, apskritai skiepijama įsipareigojimų ir stabilumo vertės suvokimas, darniai šeimai būtinos dorybės. Judama priešingu keliu. Dar 2016 m. rengimo šeimai nuostatos turėjo būti integruotos į atnaujinamą ugdymo programų turinį. Programa buvo kompromisinė, tad rezultato prieš visuomenėje vyraujančias tendencijas nepasie-

kė. Naujoji Gyvenimo įgūdžių programa nei rengimo šeimai, nei lytiškumo ugdymo principų ir vertybinių nuostatų apskritai nenumato. Tikrai remiasi lytinio švietimo nuostatomis ir pagrindiniu tikslu laiko vaikų mokymą, kaip kontracepcijos priemonėmis išvengti lytiniu keliu plintančių ligų ir sumažinti paauglių nėštumų skaičių. Apie atsakomybę išvis nekalbama – paauglių lytinis gyvenimas pagal naujuosius švietimo kūrėjus neišvengiamas, nesusijęs su nuolatiniais santykiais ir meile, svarbu – kad būtų savanoriškas. Toks švietimas nestiprina ateities šeimų. Jis jas griaua.

Finansinės paskatos?

Pagaliau aptarkime tai, ką tarsi akcentuoja pati valdžia – finansines paskatas šeimoms. Lietuva jau iki šios valdžios atėjimo garantavo solidžias finansinės pagalbos vaikų susilaukusioms motinoms priemones, ypač vienas geriausių sąlygų „vaiko priežiūros atostogoms“. Nors detalių planų nepaskelbė, konservatorės Monikos Navickienės vadovaujama Socialinės apsaugos ir darbo ministerija (SADM) žada šias sąlygas bloginti. Pakeitimai labai subtiliai konstruojami, tačiau verta į juos įsigilinti.

Kaip žinoma, Lietuvoje galioja tvarka, kai yra galimos 12, 24 ar 36 mėnesių vaiko priežiūros atostogos ir jei jos trumpesnės – didesnė mėnesinė išmoka mokama motinai (trečiais metais išmokų nėra). Tvarkos pakeitimai rengiami teisinantis Europos Sąjungos direktyva, įpareigojančia dalį „atostogų“ imti vyrą. Tokia prievartinė lygybė – biologiškai jos negali būti – savaime keista. Tačiau pokyčių „ta proga“ siūloma daug daugiau, nei pati direktyva reikalauja. Be to, reikalaujama, kad ES šalys, įgyvendindamos direktyvą, neblogintų esamos tose šalyse naujagimio susilaukusiųjų padėties.

Deja, ji bloginama. Ir dabartinė tvarka finansiškai skatina rinktis trumpesnį variantą ir greičiau grįžti į darbo rinką. Tad – pagal naujus SADM siūlymus – būsimame dar labiau skatinami rinktis trumpesnes vaiko priežiūros atostogas. Apskritai panaikinama galimybė rinktis vaiko priežiūrą trejus metus – ypač tai buvo aktualu ten, kur trūksta darželių. Be to, ligšiolinė tvarka numatė, kad vaiko priežiūros išmoką gaunantys tėvai galėtų ją gauti ir gaudami uždarbį, dirbdami iš namų. Dabar šią galimybę, dėl kurios kadaise patys konservatoriai kovojo, numatoma naikinti. Daugumai tėvų itin buvo svarbu ir naudinga, juolab kad tokia galimybė niekaip neapsunkina valstybės, priešingai – įtvirtinamas darbo ir šeimos derinimo lozungas. Iš tikrųjų valdžiai rūpi ne šeimos gyvenimo ir darbo derinimas, o skatinti tėvus kuo greičiau grįžti dirbti ir vaikus atiduoti į darželius. Taigi, tokia ta „reali pagalba šeimai“ prisidengiant Europos Sąjungai!

Vis dėlto Lietuva, užuot eksperimentavusi, turėtų eiti realios pagalbos keliu – mažinti pajamų mokesčius šeimai už kiekvieną joje augantį vaiką, o gausioms šeimoms jo apskritai netaikyti. Pajamų mokesčius skaičiuoti nuo bendrųjų sutuoktinių pajamų – tai būtų itin palanku šeimoms, kuriose dirba vienas iš sutuoktinių. Verta ir būtina skatinti tokį modelį, kurį, beje, seniai ir sėkmingai taiko Vakarų šalys. Nors valdantieji apie minėtą modelį yra kalbėję, bet greitai jį užmiršo. Suprantama, viskam reikia pinigų. Tačiau tai prioritetas klausimas. Matant drastišką Lietuvos visuomenės senėjimą, gimstamumo skatinimas tiek mokestinėmis, tiek ugdymo priemonėmis turėtų būti pirmasis valstybės prioritetas!

Robertas Ramanauskas. Ugdymo programų kaita arba apie karavana, šunis ir Tėvynę

Autorius yra Lietuvos istorijos mokytojų asociacijos tarybos pirmininkas, Nacionalinio susivienijimo valdybos narys

Šunys loja, o karavano eina. Taip Lietuvoje vyksta nuolatinė švietimo reforma. Tai lemia daug kas, pradedant „būtinybe“ įsisavinti europinius pinigus ir baigiant įvairių direktyvų uoliu vykdymu. Karavano čia yra švietimo, mokslo ir sporto ministerijai (ŠMSM) pavaldžios Nacionalinės švietimo agentūros viršinininkai ir specialistai. Jie atsakingi už kaip tik dabar vykstantį ugdymo programų projektų rengimą. Kaip atsakingos ir jų viešųjų pirkimų konkurso būdu suburtos rengėjų grupės.

Lojantys šunys šioje metaforoje – dalykinės mokytojų asociacijos. Istorikai, lituanistai, dorinio ugdymo specialistai – tie, kieno eilė ateina. Dar prieš kelis metus Ugdymo plėtotės centras iš esmės pašalino mokytojus iš dalyvavimo ugdymo programų rengime. Straipsnio autorius tai patyrė asmeniškai: imituoju demokratiją, klausoma mokytojų nuomonės, ji išklausa ir fiksuojama, bet... ignoruojama. Į mokytojus žiūrima tik kaip į statistus, kuriems leidžiama pritarti direktyvoms iš viršaus. Spektakliui tokių randama. Visai kaip sovietiniais laikais.

Tačiau situacija pakito. Mokytojų dalykinės asociacijos ėmė priešintis tokiam požiūriui. Dar 2018–2019 metų sandūroje asociacijų atstovai pasipriešino naujoms švietimo gairėms, kuriose aiškiai matėsi neokomu-

nistinės nuostatos. Jiems pavyko dokumentą pakeisti taip, kad nebūtų į trečiaeilį planą nustumtas svarbiausias dalykas – vertybinis ugdymo turinys. O juk bandyta viską suvesti tik į įvairių kompetencijų ir raštingumų ugdymą. Dabar ta pati situacija kartojasi ir atnaujinant Bendrojo bei Vidurinio ugdymo programas.

Kurgi slypi esminė problema? Kaip geriausią pavyzdį paimkime istorijos, pilietinio ugdymo ir geografijos programų rengimą. Rengėjų išeities taškas turėtų būti paprastas ir aiškus – ką išleidžia į gyvenimą mokykla? Sąmoningą Lietuvos Respublikos pilietį-patriotą ar abiturientą, daugmaž sėkmingai išlaikiusį valstybinius egzaminus, kurie nors ir vadinami brandos egzaminais, tačiau jokios brandos nerodo ir tėra iš esmės stojamieji į universitetus ir kolegijas? Einama būtent antruoju keliu.

Programų dokumentai išpūsti iki šimto puslapių, kurių mokytojai nenorės ir ne visada ras laiko studijuoti. Juose užprogramuotas priešingas visoms gražioms deklaracijoms nepasitikėjimas mokytoju ir akivaizdus nenoras ugdyti laisvą, mąstančią asmenybę. Programos nėra pagrįstos nei nacionaliniais tyrimais, nei mokslo naujovėmis, kurios rodytų, kad pokyčiai būtini ir tikslingi. Net mokytojų bendruomenėms programos pristatomos ydingu būdu – susitinkama tik su

metodiniais mokytojų būreliais prie miestų ir rajonų savivaldybių ir dažniausiai išgaunamas pritarimas. Vengiama diskusijų su labiau įsigilinusiomis ir kritiškėmis mokytojų asociacijomis.

Atnaujinant programas, nebuvo paisoma Valstybės intereso išleisti į gyvenimą jauną žmogų, atsparų informaciniam karui, žalingoms ideologijoms ir pasirengusį dirbti vardan Lietuvos. Istorijos programoje pasigendama pilietiškumo ir patriotiškumo skatinimo. Tai paliekama pilietiškumo ugdymui – dalykui, kurio programos kūrimui didžiulę įtaką stengėsi daryti valstybinės institucijos ir visuomeninės organizacijos, kiekviena jų siekdama įterpti savo interesus. Iš viso to liko nedaug vietos teisei ir politologijai, be kurių neįmanoma išugdyti savarankiškai ir atsakingai veikiančio piliečio. Dažnai, rengiant programas, ir diskusijose dėl jų turinio mokytojų asociacijoms teko įveikti ir tam tikras iš sovietinių laikų išlikusias inercijas. Štai geografijos mokytojų asociacijai pavyko atsisakyti kai kurių sovietinio geografijos dėstymo šampų.

Programų rengime dalyvavę universitetų atstovai, kuriems suteiktas nemenkas svoris, dažnai nesuvokdami milžiniško atotrūkio tarp mokyklinio ir universitetinio ugdymo, visokeriopai stengėsi prastumti progresyviškes idėjas. Tai daroma, nesuvokiant mokyklos specifikos ir paskirties, bet matant progą indoktrinuoti jaunimą savo norimomis idėjomis. Tai senas politinis metodas – nuo ideologijų atsiradimo jos siekia užvaldyti visuomenes per švietimo sistemas. Grubiausiai tą darė totalitariniai režimai, subtiliau veikiama šiais laikais. Neokomunistinė ideologija (dažnai vadinama leftizmu) pokariu išplito būtent universitetuose, iš kurių pasiekė mokyklas, žiniasklaidą ir visas kitas gyvenimo sritis. Lietuvoje to ilgą laiką nebuvo, daugiausia dėl to, jog šiuos procesus pristabdė sovietinė okupacija. Tačiau atkūrus Nepriklausomybę ir interguojantis į Vakarus, dabar naujoji ideologija braunasi ir į universitetus, ir į mokyklas vienu metu. Istorijos moksle leftizmas reiškiasi atgaila prieš mažumas. Lietuva neturėjo nei kolonijinės, nei rasinės praeities, net jos ekspansija buvo daugiausiai nesmurtinė, todėl istorijos srityje piršti naujusias „įtraukties“, „įvairovės“ ir „atvirumo“ vertybes sudėtinga ir „pritempta“. Lietuvos valstybės ir lietuvių tautos tiesiog nėra už ką versti atgailauti, žinoma, išskyrus okupuotoje Lietuvoje nacių vykdytą holokaustą, į kurį buvo įtraukti ir mūsų tautiečiai, bet ne tauta ir juolab ne Lietuvos valstybė, nes jos tuo metu nebuvo. Užtat leftizmo normos peršamos lytinio švietimo srityje, įtraukiant jas į privalomą dorinį ugdymą, siekiant (nežinia, ar pavyks) pilietinį ugdymą kreipti į mažumų teises.

Programų atnaujinimas atskleidė valstybinės švietimo politikos, metodologijos ir tikslo nebuvimą. Programų rengėjai veikė savo nuožiūra, dažnai eklektiškai, nesugebėjo pritraukti į šį darbą ir geresnių ekspertų, geriausiu atveju jiems mokėdami mažiau nei 500 eurų.

Švietime kokybės nesulauksime tol, kol vyraus europinių pinigų įsisavinimo mąstysena, atsakingų už švietimą specialistų abejingumas ir nekompetencija, valstybinio požiūrio nebuvimas ir aklas iš išorės primetamų siūlymų vykdymas, pamirštant tikslą dirbti Lietuvos labui ir ateičiai. Ugdymo sistema turi tarnauti Lietuvos valstybei, ruošti ją kuriančius piliečius ir įvairių sričių specialistus. Tokio tikslo savo akiratyje LR švietimo, mokslo ir sporto ministerija neturi, ji neformuoja švietimo, istorinio ir pilietinio ugdymo politikos, o Nacionalinė švietimo agentūra nėra pajėgi to matyti ir tik vykdo Ministerijos nurodymus.

Arūnas Svitojus: „Turime daryti viską, kad iš Žaliojo kurso laimėtų ne vien stambūs ūkiai“

Autorius yra mokslų daktaras, Lietuvos Respublikos Žemės ūkio rūmų pirmininkas

1. Kas yra Žalioji kursas? Kokius pokyčius jis žada Lietuvos ūkininkams?

Tai Europos Sąjungos patvirtintas veiksmų planas. Juo pabrėžiama būtinybė tausoti gamtą – tiek gyvąją, tiek negyvąją. Planas numato pokyčius ir žemės ūkio sektoriuje. Šiems pokyčiams įgyvendinti Lietuvos ūkininkams numatoma Europos Sąjungos parama.

Problema ta, kad Lietuvoje šią žemės ūkio paramą efektyviausiai „įsisavina“ stambiausieji industriniai ūkiai, o ne tie, kam šios paramos išties labiausiai trūksta. Net Europos Sąjunga mums jau prikašioja: Lietuvoje trims procentams ūkinių subjektų atitenka apie 50 procentų lėšų. Jei per metus skiriamas apie milijardas eurų, tai jiems tenka pusė milijardo. Situacija nėra normali. Todėl ją būtina keisti.

Būtina, kad didesnė dalis paramos pasiektų smulkiuosius ir vidutinius ūkininkus. Parama padėtų ūkiams išlikti ir būti konkurencingesniais. Savo ruožtu tai pasitarnautų stabdant visuotinį Lietuvos kaimų ir miestelių nykimą.

2. Ar Lietuvos politikai aktyviai dalyvavo formuojant šią politiką, ar priėmė ją kaip „nuleistas taisykles“?

Deja, formuojant Žaliojo kurso programą, Lietuvos politikai nėra aktyvūs. Kitaip sakant, žemės ūkio srityje Lietuvos politikai vis dar negeba tinkamai atstovauti Lietuvos valstybės interesų. Vis dar stovime ir laukiame, ką pasakys didžiosios Europos Sąjungos valstybės. Taigi, ir Žaliojo kurso programą mums suformuoja kiti.

Tuo tarpu kitos valstybės, kaip Suomija, Slovėnija ar Slovakija, renkasi aktyvaus veikimo kryptį. Kitaip nei Lietuvos atveju, jų politikai dalyvauja Europos Sąjungos žemės ūkio programų formavime ir teikia savo

pasiūlymus. Šių šalių pavyzdžiai rodo, kad ir sąlyginai nedidelės valstybės politikai gali efektyviai ginti savo valstybės interesus. Mūsų politikai to arba nesupranta, arba jiems nerūpi.

3. Žiniasklaidoje daug kritikos, kad ES Žalioji kursas sužlugdys pirmiausiai smulkiuosius ūkininkus. Ar tai tiesa?

Būtina suprasti ir aiškiai skleisti žinią, kad Lietuva iš principo yra žalia šalis – mums keliamus kriterijus mes viršijame jau dabar. Dėl to pirmiausiai turime teisingai įvertinti šią mūsų padėtį. Jeigu Lietuva šioje programoje dalyvaus aktyviai gindama valstybinį interesą, programa mums gali būti naudinga.

Todėl veikiau teigčiau, kad turime stengtis, jog ir mūsų ūkininkai suprastų, kaip veikia ši programa.

Dalis smulkiųjų ūkininkų galėtų sėkmingai dalyvauti šioje programoje, tačiau neturi pakankamai žinių ir nežino, kaip jų įgyti. Turime teikti daugiau konsultacijų. Be to, trūksta bendradarbiavimo tarp smulkiųjų ir vidutinių ūkininkų. Todėl reikia aiškios valstybinės politikos, kuri realiai skatintų vienyti. Dabar apie tokią politiką arba tik kalbama, arba priimami nepraktiški ir neįgyvendinami sprendimai.

4. Kaip Žaliojo kurso įgyvendinimui ruošiasi kitos ES šalys?

Dauguma Europos Sąjungos šalių turi savo darbo grupes, kurios rengia strategijas ir uždavinius. Daug valstybių jau pristatė savo juodraščius, kuriuose aprašytas šios programos galimas įgyvendinimo planas. Šie juodraščiai yra svarstomi visuomenėje: politikai kviečia diskutuoti pateikdami argumentus, kodėl jie siūlo vieną ar kitą kryptį.

5. Ką gali daryti Lietuvos valdžia ir ką gali daryti patys ūkininkai, kad geriausiai pasitiktų pokyčius?

Visų pirma, reikia aiškiai formuluoti strateginius valstybinės šalies žemės ūkio politikos tikslus. Tokie tikslai vis dar nesuformuluoti. Todėl Lietuvoje nėra nei minėtų Žaliojo kurso įgyvendinimo juodraščių planų, nei diskusijos dėl šių planų pagrįstumo. Ši situacija yra gėdinga ir reikia ją keisti. Valstybinė žemės ūkio politikos strategija ir panašių planų svarstymai yra būtini kiekvienai nepriklausomai valstybei. Gal jau užteks tiesiog laukti, ką priims kitos valstybės?

Žaliojo kurso paramos prioritetą – smulkieji ir vidutiniai šeimos ūkininkai. Visų lygmenų valdžios turi aiškiai suprasti šią mintį ir ją remiantis veikti. Mūsų smulkieji ir vidutiniai ūkininkai vis dar nelinkę bendradarbiauti. Lietuvos bendradarbiaujančių ūkininkų skaičius – vienas mažiausių visoje Europos Sąjungoje. Būtina šią situaciją keisti – tai būtų naudinga tiek patiems ūkininkams, tiek Lietuvos valstybei.

Minėdami Birželio sukilimo 80-ąsias metines, stengiamės gaivinti šio šlovingo įvykio atminimą ir pristatyti jį platesnei visuomenei. Tam skirti ne tik minėjimo renginiai, bet ir mūsų bendruomenės narių išleistos Sukilimo dalyvių atsiminimų knygos. Šių metų birželį pirmą kartą Lietuvoje išleisti Pilypo Žukausko-Naručio atsiminimai „Tautos sukilimas“ ir Jono Algirdo Antanaičio tekstų rinktinė „Tautos instinktas išlikti“. Tai unikalios knygos, atskleidžiančios Sukilimo dalyvių mąstymą ir tikslus, Sukilimo „užkulius“. Ieškokite knygynuose!

NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS

Kas mes?

Nacionalinis susivienijimas – unikali sąjūdinio tipo partija, siekianti, kad piliečiai taptų tikraisiais valstybės šeiminkais, o Lietuva – dar kartą atgimusia ir vėl augančia sugrįžtančių žmonių šalimi. Mūsų lyderis, politinės filosofijos profesorius Vytautas Radžvilas buvo vienas iš Sąjūdžio kūrėjų. Taip ir pati partija yra sukurta tam, kad pagaliau būtų įgyvendinti Sąjūdžio tikslai. Joje susitelkę tiek Sąjūdžio ir antisovietinio judėjimo dalyviai, tiek profesionaliai politikai parengtas jaunimas ir įvairių profesijų atstovai. Partija atsirado susiliejus ilgamečiams pilietiniams judėjimams – V. Radžvilo vadovaujamam Vilniaus forumui ir Vytauto Sinicos su kolegomis įsteigtam jaunimo sambūriui „Pro Patria“.

Per ilgametę mūsų veiklą įgyvendinome daug pilietinių iniciatyvų. Tarp jų – J. Noreikos atminimo lentos pakabinimas Vilniuje, aktyvus dalyvavimas surenkant 69 tūkstančius parašų už valstybinės kalbos išsaugojimą. Kitaip nei visos partijos teigiame, jog jokie esminiai pokyčiai Lietuvoje nebus įmanomi, kol piliečiai neatgaus valstybės ir valdžios kontrolės.

Pati partija įsteigta tik 2020 metų balandį. Nelengvai priimtas sprendimas iškart dalyvauti tuo metu jau faktiškai vykusiuose 2020 metų Seimo rinkimuose. Juose dar nelaimėjome mandatų, tačiau užėmėme 10 vietą tarp 17 dalyvavusių partijų, aplenkę ne vieną seniai egzistuojančią, sistemingą ir parlamente buvusią partiją.

Tikime, kad pokyčius gali atnešti tik kantrus nuoseklus darbas, todėl nesame partija, kuri veiktų tik per rinkimus. Per daugiau nei pusmetį, praėjusį nuo Seimo rinkimų, paskelbėme virš 30 programinių dokumentų, reagavome į svarbiausias politines aktualijas, partijoje pradėjo veikti 15 komitetų, atsakingų už atskiras

politikos sritis. Aktyviai publikavome straipsnius tiek didžiojoje, tiek patriotinėje žiniasklaidoje. Nors ribojami karantino, 2021 metų pradžioje rengėme minėjimo renginius ir protesto akcijas. Mūsų atstovai pradėti nuosekliai kviešti į žiniasklaidos rengiamas politinių diskusijų laidas, o taip pat patys pradėjome kurti reguliarias įvairių žanrų laidas apie politiką. Visas jas galite rasti www.youtube.com svetainėje pasirinkę jaunimo organizacijos kanalą Pro Patria (liet. „Už Tėvynę“).

Tęsimė šį darbą ne todėl, kad jis būtų malonus, lengvas ar kaip nors atlyginamas, o todėl, kad Lietuva nebeturi prabangos laukti geresnių laikų ar vėl užkibti ant vienadienių gelbėtojų. Esama valdžia su anksčiau nematytu bekompromisio užsidegimu ir ryžtu griaua mūsų valstybės konstitucinius pagrindus ir tautos vertybinius principus. Jų tonas ultimatyvus: „pokyčiai bus“. Esame tikri, kad nestabdoma ir nevaržoma ši koalicija gali Lietuvai pakenkti tiek, jog kelio atgal į normalų gyvenimą Lietuvai nebebus. Todėl ir rinkimų laukti negalima. Pamatinis mūsų tautos ir valstybės principas reikia ginti dabar ir tomis priemonėmis, kurias turime.

SKUBIAUSIŲ PERMAINŲ REIKALAUJANČIOMIS POLITIKOS SRITIMIS LAIKOME:

ŠEIMA – kad grąžintume gyvybę Lietuvai;

ŠVIETIMA – kad ugdytume asmenybes Lietuvos ateičiai;

TEISINGUMA – kad atkurtume jį ir realią Konstitucijos viršenybę Lietuvoje;

EKONOMIKA – kad Lietuva taptų sugrįžtančiųjų, o ne emigrantų šalimi;

ir svarbiausia – **DEMOKRATIJA** – kad visi kartu taptume valstybės šeiminkais.

Prisijunk prie mūsų

STIPRINKIME LIETUVĄ KARTU!

Jeigu mūsų pažiūros ir idėjos jums artimos ir norite prisidėti prie to, kad lietuvių tauta per amžius gyventų šioje žemėje, būdama savo valstybės šeiminkė, prisijunkite prie mūsų judėjimo. Tą galite padaryti užpildę narystės anketą adresu www.susivienijimas.lt/prisijunk, po ko su jumis bus susisiepta.

Deja, ydinga partijų finansavimo tvarka, privilegijuojanti Seime esančias ir biudžeto išmokas gaunančias partijas, ne rinkimų laikotarpiu neleidžia piliečiams skirti jokios paramos partijoms, išskyrus nario mokesčio įmokas. Tai reiškia, kad negalime pasiūlyti pasirinkimo tik remti mūsų veiklą – norintis paremti, turi tapti nariu.

Taip pat yra galimybė sulaukus naujų metų (kiekvienų metų sausio 1 – gegužės 1 dienomis) skirti partijai 0,6 procento nuo jūsų sumokamo gyventojų pajamų mokesčio. Mažai žinoma, jog įstatymai numato atskirą 0,6 procento „eilutę“ būtent partijų rėmimui ir šie pinigai negali būti skirti nevyriausybiniams organizacijoms ar kam nors kitam – jeigu pildydami mokesčių deklaracijas neskiriate jų jokiai partijai, juos savo nuožiūra paskirsto vyriausybė. Šios paramos skyrimo instrukciją rasite adresu susivienijimas.lt/skirkite-partijai-06-nuo-gpm/

NACIONALINIS
SUSIVIENIJIMAS

